

**Clare
Mackintosh**

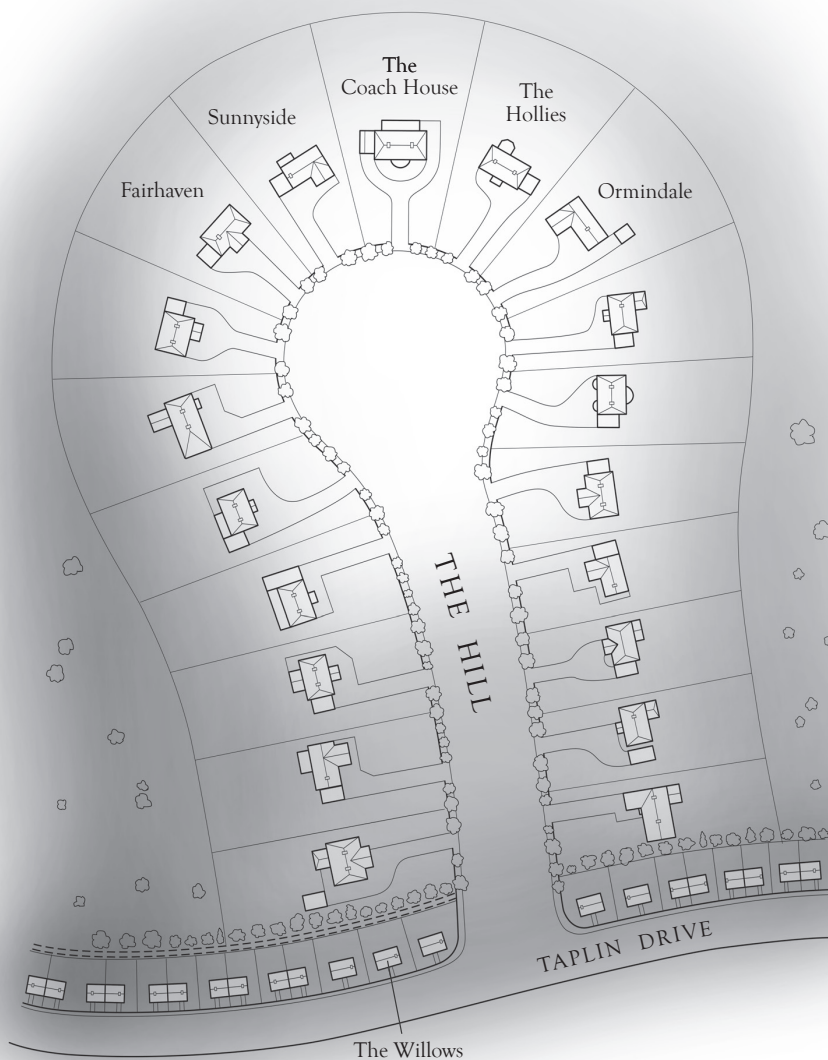
**ACHTER
GESLOTEN
DEUREN**

Vertaald door Vanja Walsmit en Janne-Meije van Rijn

DE FONTEIN

The Hill, Tattenbrook, Cheshire

Bewoners van The Hill

The Coach House	Bianca Dixon, Scarlett Dixon, opa Dixon
Fairhaven	Philip en Suki Makepeace
Sunnyside	JP en Camilla Lennox
The Hollies	Mikaela, Cara en Alec Jefferson
Ormindale	Warren en Emmy Irvine

Bewoners van Taplin Drive

The Willows	Allie en Dominic Green, Harris Brady
-------------	--------------------------------------

Vermoorde onschuld

Seizoen 4 nu te beluisteren

U vraagt... wij draaien! Het nieuwe seizoen van *Vermoorde onschuld* is eindelijk te beluisteren en we zullen weer sappige details onthullen! Jullie hebben kunnen meegenieten van de postume vrijspraak van Karl Munson, maar daar houdt het verhaal niet op. Seizoen 4 van *Vermoorde onschuld* richt de schijnwerpers op het rammelende politieonderzoek naar de Carmichael-moorden op Valentijnsdag 2014. We hebben al onze ontdekkingen aan de politie doorgespeeld, in de hoop dat ze deze keer hun taak wél serieus nemen.

Tien jaar geleden werden Peter en Stephanie Carmichael in hun eigen huis vermoord. De dader loopt nog steeds vrij rond.

Volg ons nu op Spotify

Proloog

ZONDAG

's Nachts was het weer omgeslagen. De regen had op de kurkdroge grond gekletterd en was kolkend door de straten gestroomd. Slechts een enkeling was wakker geweest en had het gezien, en in de ochtend had de zomer zich hersteld. Nu staat de zon heet en hoog aan de hemel, ondanks het vroege uur. Het water is weggevloeid via de goten en in de droge aarde getrokken, alleen de verkwikkend frisse lucht en de gezwollen rivier herinneren aan de nachtelijke hoosbui. De Awen buitelt over zichzelf heen en kolkt schuimend over stenen en boomwortels in een poging het meer te bereiken. Zo nu en dan maakt het krachtige water wat kreupelhout of een handvol mos los van de oever en sleurt het zo snel mee dat het met het blote oog niet te volgen is.

De vijftienjarige Ed Clough loopt langs de zuidelijke oever, weg van het wildwatercentrum. Hij moet op zoek naar een vermiste kajak en hij neemt zijn tijd. Eigenlijk moet hij vanochtend in de keuken helpen, maar gisteren was hij bij een evenement van de Young Farmers en alleen al de gedachte aan vette bacon maakt hem misselijk. Hij ademt de schone lucht zo diep mogelijk in en vraagt zich af hoelang hij zijn zoektocht kan rekken.

De meeste rafts en kano's worden 's nachts in een afgesloten opslagruimte gestald, maar achter het centrum liggen een paar oude gele kajaks op een rek, en die verdwijnen nog weleens. Dronken kerels tillen ze boven hun hoofd en als de lol ervan af is, blijven de kajaks op de weg liggen of worden ze door kinderen uit verveling in de rivier geduwd. Voordat Ed bij het centrum kwam werken hadden zijn beste vriend en hij dat zelf ook gedaan. Daarna renden ze dan langs de oever om het ding in te halen

voordat het het meer bereikte. Ze hadden geen schijn van kans, en dat wisten ze van tevoren. Tegen wild water kan niemand op.

Net als Ed wil omkeren vangt hij tussen de bomen door een glimp op van iets geels. Zijn humeur verbetert meteen. Als hij de vermiste kajak vindt kan Donna niet zeuren dat hij te lang is weggebleven. Misschien hoeft hij zelfs geen bacon meer te bakken.

De boot ligt op zijn kop tussen de stenen, met de achterkant onder water en de voorkant in de lucht. Ed trekt aan de kajak, maar hij krijgt geen grip op de kunsthars coating. De oever is steil en glad en hij grijpt met zijn linkerhand een boomwortel om te voorkomen dat hij in het water glijdt. Hij duwt met zijn voet tegen de kajak, maar er komt geen beweging in. Met een diepe zucht schopt hij zijn sneakers aan de kant en trekt zijn broek uit zodat hij in zijn onderbroek staat. Hij verwacht nu wel van Donna dat ze hem extra betaalt deze maand; dit valt echt niet binnen het takenpakket van een vakantiekracht.

Het water is ijskoud, ondanks de hittegolf. Zijn tenen zakken weg in de modder; er flitst iets kleins en snels tussen zijn benen door. Ed slaakt een kreet en kijkt om zich heen, opgelucht als hij ziet dat er niemand is die hem heeft gehoord. Hij staat nu tot aan zijn middel in het water en probeert de andere kant van de kajak te pakken om hem met al zijn kracht tussen de stenen uit te trekken en om te draaien. Het ding zit muurvast, maar Ed trekt en trekt totdat het plotseling meegeeft. Nu ligt de kajak goed, maar verliest Ed zijn evenwicht. Met zijn armen om de kajak zoekt hij tevergeefs naar vaste grond onder zijn voeten en gaat kopje-onder.

Na minder dan een seconde (het voelt langer) komt hij weer boven, scheldend op zijn stomme baan, zijn stomme baas, de stomme kinderen die de kajak hebben gejat en hem de rivier af hebben laten drijven waardoor hij klem is komen te zitten tussen deze stenen en... en...

Ed stopt met denken. Hij stopt met ademhalen. Hij trilt over zijn hele lichaam. Kippenvel verspreidt zich over zijn magere lijf, van zijn ijskoude voeten tot aan zijn handen met de witte knokkels, die krampachtig de kajak vasthouden. De kajak die zo moeilijk om te keren was. Niet alleen omdat hij vastzat, maar ook omdat hij zwaar was.

Omdat er iemand in lag.

Ed voelt een scherpe pijscheut in zijn maag. De persoon in de kajak is dood, dat is duidelijk, maar toch lijkt het gezicht... te bewegen. Ed schreeuwt het uit. Deze keer kan het hem niet schelen wie hem hoort.

Het is gewoon rivierwater, zegt hij tegen zichzelf, daardoor lijkt het alsof de huid van de schedel glijdt. Rivierwater dat uit de ogen en de neusgaten sijpelt. Rivierwater dat tussen de donkerpaarse lippen door naar buiten loopt...

Ed voelt gal omhoogkomen in zijn keel. Hij doet wankelend een stap naar achteren, draait zich om en leegt zijn maag in het schuimende water van de Awen.

1

ZONDAG | RECHERCHEUR FFION MORGAN

‘Wat bedoel je met “hij liet hem los”?’

Vijf minuten geleden lag rechercheur Ffion Morgan nog heerlijk te doezelen in haar bed. Ze had zich voorgenomen om na haar rondje met Dave nog even weg te dommelen. Het telefoontje van haar baas heeft haar vrije ochtend verpest, mede doordat Dave de laatste tijd woest begint te blaffen zodra hij Ffions ringtone hoort. Hij springt op het bed, plant een zware poot op Ffions buik en jankt naar de telefoon.

‘Precies zoals ik het zeg,’ antwoordt hoofdinspecteur Malik. ‘Tegen de tijd dat de jongen zijn ingewanden had gelegegd, dobberde de kajak al vrolijk weg.’

‘Hou toch je kop.’

‘Pardon?’

‘Sorry, ik had het tegen de hond.’ Ffion zwaait haar benen over de rand van het bed, grijpt Dave bij zijn halsband, duwt hem de kamer uit en doet de deur dicht. Aan weerszijden daarvan staan overhellende stapels kartonnen dozen met etiketten als KLEDING, BOEKEN en DIVERSEN. ‘U bedoelt dat we een vermist lijk in een kajak hebben?’

‘Daar komt het wel op neer, ja. Ze zijn er vanuit de lucht naar op zoek en een paar lokale teams zijn op de grond bezig, maar ik wil jou ter plaatse hebben als ze het lichaam vinden. Bel me als je meer weet. En informeer de rechercheafdeling in Cheshire, mocht het lijk hun wateren binnendrijven.’

‘Maar ik ben vrij dit weekend.’

‘Nu niet meer.’

Malik beëindigt het gesprek en Ffion loopt naar beneden. Dave dendert achter haar aan de trap af en stoot tegen haar knieholtes. Ze weet net op de tijd de trapleuning te grijpen om te voorkomen dat ze vol op haar plaat beneden eindigt.

‘Je bent echt zo’n eikel,’ zegt ze.

‘Omdat ik je thee op bed kom brengen?’ Onderaan de trap staat Leo, volledig aangekleed en met in elke hand een mok. ‘Dat klinkt nogal on-dankbaar.’

‘Ik had het niet tegen jou. Hoewel jij soms ook best een eikel kan zijn.’ Ffion grijnst en pakt een mok. ‘*Diolch.*’ Ze blijft staan op de onderste trede, op ooghoogte met Leo, en geeft hem een kus. Ze glimlachen naar elkaar. Leo’s hand glijdt over haar naakte heup, Ffion drukt haar hand tegen zijn kruis. ‘U hebt iets te veel kleding aan naar mijn zin, brigadier Brady,’ mompelt ze.

‘Sommige mensen moeten werken.’

‘Shit!’ Ffion maakt zich los uit zijn omhelzing. ‘Bedankt – ik moet me aankleden. Ik ben opgeroepen. In de Awen is een lijk op de vlucht geslagen in een kajak.’ Ze wurmt zich langs hem en neemt een slok thee. ‘God, wat maak je toch een lekkere *paned*.’

‘Een lijk in een kajak?’ Leo loopt achter haar aan de keuken in. Op het aanrecht staan nog meer dozen te wachten om ingepakt te worden. ‘Kajakkes!’

Ffion kreunt. ‘Verhuur jezelf nog maar niet als comedian.’ Ze doet de wasdroger open en trekt de inhoud eruit. ‘Dit is al de derde keer deze maand dat Malik me op mijn vrije dag belt. Ik ga bijna denken dat hij het expres doet.’

‘Dan is het maar goed dat je geen plannen had.’

Ffion staart hem aan. ‘Ik had wel plannen.’

‘Je zei dat je de hele dag in bed bleef liggen.’

‘Is dat geen plan dan? Ik heb een beker Ben & Jerry’s in de vriezer en het nieuwe seizoen van *Vermoorde onschuld* om te bingen.’

‘Je bent verslaafd.’

‘Aan ijs of aan die podcast?’

‘Allebei, maar aan die tweede zeker.’ Leo giet het laatste restje van zijn thee in de gootsteen en zet zijn mok in de vaatwasser.

‘Je zegt het alsof het iets ergs is.’ Ffion graait in de stapel wasgoed. ‘Ik zou niet zo geobsedeerd met de Carmichael-zaak bezig hoeven zijn als mijn vriend niet alle info voor zich hield.’

‘Maar ik héb niet alle info! Het coldcaseteam zit niet eens in mijn gebouw. Ik weet letterlijk net zoveel als jij.’ Leo denkt even na. ‘Waar-schijnlijk zelfs minder.’

Leo’s telefoon ligt op het aanrecht boven de wasmachine. Er verschijnt een berichtje op het scherm en Ffion wil de telefoon voor hem pakken, maar hij is haar voor. Hij werpt er kort een blik op en steekt hem in zijn zak. ‘BBC-app,’ zegt hij. ‘Nieuwsbericht.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Wat?’

Ffion kijkt hem aan. ‘Het nieuws?’

‘O, ik heb het niet echt gelezen.’

‘Oké...’ Ffion laat een korte stilte vallen. ‘Kun jij jouw mensen laten weten dat er een lijk onderweg is naar Llyn Drych? Voor het geval ze er telefoontjes over krijgen.’

‘Tuurlijk.’

Llyn Drych (of Mirror Lake, de Engelse naam, die Ffion helaas ook af en toe moet gebruiken) ligt op de grens tussen Engeland en Wales. Daardoor is het niet te voorspellen of een gealarmeerde voorbijganger de politie van Cheshire of die van Noord-Wales zal bellen.

Ffion bestudeert haar ondergoed en kijkt moeilijk. ‘Dit is nog steeds vochtig.’

‘Dan stop je het terug in de droger.’

‘Daar heb ik geen tijd voor.’

‘Eet in ieder geval even wat.’ Leo smeert jam op een opengesneden bagel.

‘Daar heb ik geen –’

‘Eet.’ Hij klapt de twee helften op elkaar en drukt ze in Ffions handen.

‘Heel culinair,’ zegt ze, en ze kust hem opnieuw. ‘Dank je, *calon*.’ Ze spert haar ogen open. ‘Fuck!’

‘Als je geen tijd hebt om de droger aan te zetten, dan hebben we zeker geen tijd om –’

‘Wie past er op Dave?’

Ze draaien zich om en staren naar de hond, die vrolijk met zijn staart kwispelt, wetende dat het over hem gaat. Dave komt uit het asiel waar Ffion een aangifte van inbraak moest opnemen. Hij is van een onduidelijk ras, zo groot als een shetlandpony en net zo harig. Hij had een rugzak vol gedragsproblemen, die de laatste paar maanden zijn verbeterd, en last van flatulentie, die helaas niet is verbeterd.

‘Kun jij hem bij mijn moeder afzetten?’ vraagt Ffion.

‘Waarom kun je dat zelf niet doen?’

‘Omdat ze jou leuker vindt dan mij.’ Ffion trekt een gekreukte broek aan, negeert de milde paniek in Leo’s ogen en zoekt tussen het overgebleven wasgoed naar een shirt. ‘Tegen jou kan ze geen nee zeggen.’

Leo bestudeert Dave met berustende aanvaarding. ‘Kom dan maar mee, vriend.’

‘O...’ Ffion pakt een sleutel uit een schaalpje op de vensterbank. ‘Deze is voor jou, trouwens.’

‘Wat is dat?’

‘Wat denk je?’ Ffion buigt zich voorover om haar schoenen aan te doen, blij dat haar grote bos krullen voor haar blozende gezicht valt.

‘Ffion Morgan, krijg ik eindelijk mijn eigen sleutel?’

‘Het is gewoon praktisch.’ Ze gaat staan. ‘Haal je maar niets in je hoofd. Beschouw het als proefdraaien voor mijn nieuwe huis – hoewel ik het donkerbruine vermoeden heb dat mijn makelaar me negeert. We zouden deze week de sleutel krijgen en ik heb al dagen niets gehoord.’

‘Wat jij wilt.’ Leo grijnst naar haar. ‘Maar we slapen vannacht wel bij mij. Ik krijg Harris een paar uurtjes, weet je nog.’

‘Dat weet ik nog.’

‘Ik hoef hem pas weer tegen zessen naar Allie te brengen.’ Leo’s toon is luchtig, maar op zijn gezicht is een gespannen blik verschenen. ‘Als je wilt, kunnen we wachten tot jij –’

‘Ander keertje, oké? Klinkt alsof ik nog wel even bezig ben vandaag.’

Ffions telefoon gaat en Dave begint opgewonden te blaffen. ‘In hemels-naam –’

‘Ga.’ Leo duwt haar voorzichtig naar de deur. ‘Tot later.’

Hoofdinspecteur Malik is al begonnen met zijn briefing. ‘...uit het meer gehaald. Ze wachten op je bij de aanlegsteiger.’ Ffion vertrekt, blij met de afleiding. Het is niet dat ze Leo’s zoon niet wil zien, maar het ouderschap is haar in het verleden niet zo goed afgegaan. Als ze Harris niet ontmoet, kan ze ook niets kapotmaken.

Ze legt haar ontbijt op het dak van haar auto, zoekt haar sleutels, die ze net nog had, en gooit haar tas op de achterbank. Ze is al bijna de straat uit als ze zich de bagel herinnert.

2

ZONDAG | BRIGADIER LEO BRADY

Vorig jaar rond deze tijd was Leo's leven overzichtelijk. Vijf dagen per week reed hij in twintig minuten naar de afdeling Zware Criminaliteit van Cheshire, waar hij als brigadier werkt. Bijna elke avond ging hij naar de sportschool (en soms dronk hij een biertje in de pub). Daarnaast probeerde hij zoveel mogelijk tijd met zijn zevenjarige zoon Harris door te brengen als zijn werk (en zijn ex-vrouw) toeliet.

Nu ziet zijn leven er totaal anders uit.

Leo en Ffion verdelen hun tijd tussen Leo's huis en Ffions huurwoning in haar geboorteplaats Cwm Coed. Een paar maanden geleden had Ffions huisbaas de huur opgezegd – hij kon de verleiding om meer geld te verdienen met vakantieverhuur niet weerstaan – en Leo had voorzichtig voorgesteld of Ffion bij hem wilde intrekken.

‘Dat is te ver van mijn werk,’ had ze gezegd. ‘En van mijn moeder. En van het meer. Bovendien heb ik inmiddels genoeg gespaard voor een aanbetaling; ik ga iets kopen.’

‘We kunnen samen iets kopen. Iets dichterbij.’

‘Dat geeft alleen maar gedoe als we uit elkaar gaan.’

Leo had allang begrepen dat in Ffions wereld de glazen niet halfvol waren, maar volledig droog stonden en als asbak werden gebruikt. Door haar aversie tegen alles wat ook maar enigszins op vastigheid lijkt zijn er geen formele afspraken over waar ze wanneer slapen, en dat veroordeelt Leo tot een onprettig nomadenbestaan. Hij is continu op zoek naar schone sokken en regelmatig ligt zijn pak voor in de rechtszaal vijfendertig kilometer de verkeerde kant op. Nog niet zo lang geleden had hij een tandenborstel in Ffions badkamer achtergelaten omdat het hem handig

leek in elk huis wat toiletpullen te hebben, maar na het douchen vond hij de tandenborstel alweer in zijn weekendtas. Zijn reistijd is verdrievoudigd en de bezoeken aan de sportschool zijn weggefallen (net als die aan de pub, wat dan weer winst is).

Maar Ffion...

Er breekt een glimlach door op Leo's gezicht. Tegenwoordig moet hij vaak zomaar glimlachen. Nou ja, niet zomaar. Het komt doordat Ffion en hij eindelijk samen zijn, na veel te lang om elkaar heen gedraaid te hebben. Leo is nog nooit zo gek op iemand geweest. Hij dacht dat hij van Allie hield toen hij met haar trouwde, en misschien was dat toen ook wel zo. Maar hoe hij zich nu voelt is met geen pen te beschrijven. Ffion drijft hem tot razernij, daagt hem uit, zoekt altijd de confrontatie en is onvoorspelbaar, maar ondanks alles – of misschien juist daarom – is hij gek op haar. Ook is ze de aantrekkelijkste vrouw op aarde, waardoor ze regelmatig te laat op hun werk verschijnen. Daarom heeft Leo zich neergelegd bij de tandenborstel in zijn auto, de plukken hondenhaar in zijn voorheen brandschone huis, de veel langere reistijd naar zijn werk (maar eigenlijk maken de vergezichten op Cwm Coed die meer dan goed) en bij het feit dat hij nooit meer dan een paar dagen vooruit kan plannen.

'Misschien zijn we tegen die tijd wel niet meer samen,' had Ffion een keer gezegd toen Leo had voorgesteld een vakantie te boeken.

Maar Leo laat zich niet uit het veld slaan. Ooit zal Ffion er klaar voor zijn. En dan zoeken ze samen een huis en zal hij haar aan Harris voorstellen, wat vele malen belangrijker is dan een vakantie of de plek van zijn tandenborstel. Zelfs Ffion kan niet eindeloos smoezen verzinnen om Leo's zoon niet te hoeven ontmoeten.

Elen Morgan, Ffions moeder, doet de deur al open voordat Leo en Dave halverwege het pad zijn. 'Ffi heeft je zeker gestuurd om haar vuile klusjes op te knappen? Waarschijnlijk omdat ze weet dat ik jou toch niets kan weigeren.'

'Knap van u, mevrouw Morgan. Uw deducerend vermogen zouden we bij ons rechteerteam wel kunnen gebruiken.'

'Het is me een raadsel hoe je het met haar uithoudt.'

‘Ik hoop dat ze op haar moeder gaat lijken.’

‘*Fydd gweniaith yn mynd â ti i unman.*’

‘Sorry, ik heb geen idee wat dat betekent.’ Leo overhandigt Elen Dave’s riem. ‘Fijn dat u op hem wilt passen.’

‘Ik zei dat ik niet gevoelig ben voor je geslijm,’ roept Elen hem na terwijl hij naar zijn auto loopt. ‘En het wordt tijd dat je *Cymraeg* leert!’

Leo doet net of hij haar niet hoort en zwaait naar haar zonder zich om te draaien. Toen hij een keer met Ffion en een paar van haar vrienden iets was gaan drinken had hij geprobeerd Welsh te spreken. Hij had voor de gelegenheid geoefend, maar vond het doodeng. Uiteindelijk waagde hij het erop en had in haperend Welsh gevraagd wat de anderen wilden drinken.

De tafel was stilgevallen. Iedereen had hem aangestaard.

‘Wát zei je?’ In Mia’s mondhoek trilde een spiertje. Leo had door de grond willen zakken, maar hij herhaalde zijn zin mompelend en realiseerde zich te laat dat hij twee woorden had omgedraaid, waardoor het eindresultaat totaal niet op Welsh leek maar eerder op middelbareschool-Spaans. Mia was in lachen uitgebarsten en de anderen vielen haar bij, en Leo schaamde zich dood.

Ffion had ook gelachen. Ze was opgesprongen en had Leo’s arm omhooggehouden. ‘Mijn vriend het talenwonder!’ Zelfs Ffions eerste publieke erkenning van hun relatie had zijn schaamte niet kunnen verzachten. Hij had het nooit meer geprobeerd.

Tijdens weekenddiensten bij de afdeling Zware Criminaliteit leidt een van de brigadiers een uitgedund clubje, en vandaag is dat Leo. De paar rechercheurs die hij onder zijn hoede heeft brengen zo’n dag door met bijwerken van papierwerk en hopen dat er niets tussen hen en hun avondplannen komt.

Leo merkt direct dat er iets aan de hand is als hij het bureau binnen loopt. Er zijn pas twee rechercheurs aanwezig en die zitten zwijgend op hun plek, maar er hangt iets in de lucht.

‘Wat hebben we?’ Leo zet zijn tas op zijn bureau.

‘Een inbraak op The Hill.’ Rechercheur Dawn Chambers antwoordt

zonder op te kijken. ‘Vrijstaand huis van drie miljoen.’

Op The Hill, een brede, met bomen omzoomde laan op een steile helling in Tattenbrook, West Cheshire, wonen bankiers, semiprofvoetballers en verveelde huisvrouwen. Aan de voet van The Hill zien de huizen er nog enigszins normaal uit (hoewel vele malen groter dan wat Leo ooit zou kunnen betalen), maar hoe hoger je komt, hoe groter en extravaganter ze worden. De percelen op de top, met uitzicht over de hele county, gaan van de hand voor bedragen waarbij Leo zich altijd afvraagt of er geen typefout is gemaakt.

Dawn draait haar stoel naar hem om. ‘Weinig overhoopgehaald. Alleen klein spul gestolen, geen grote elektronische apparatuur, geen kunst.’ Ze wacht even. ‘Binnengekomen door het keukenraam, en het alarm is niet afgegaan.’

Zes maanden geleden was er ook ingebroken bij een huis op The Hill waarvan de eigenaren niet thuis waren. Ook toen was er alleen maar klein spul weg, geen elektronische apparatuur, geen kunst. Via het keukenraam, zonder dat het alarm was afgegaan.

‘Door wie is het gemeld?’

‘De eigenaren waren vannacht niet thuis. Toen ze vandaag terugkwamen ontdekten ze dat de achterdeur openstond en dat de sieraden van de vrouw weg waren. Het hondenteam was er binnen zes minuten, maar kon geen spoor oppikken.’

‘De technische recherche?’

‘Nu ter plaatse.’

Cheshire grenst aan zeven andere county’s en is een makkelijk doelwit voor rondtrekkende criminelen; die kunnen in een mum van tijd in een ander politiedistrict zijn. Inbraken komen relatief veel voor in Cheshire, dus twee inbraken in zes maanden – zelfs in dezelfde straat – kan simpelweg toeval zijn.

Maar twee inbraken met precies dezelfde werkwijze?

Dat is een patroon.

Facebook.com/groups/ VermoordeOnschuldSpeurders

 Groep (Privé)

Simona Macleod

Hoi, ik heb net afl. 1 van seizoen 4 gedownload en ik vraag me af of ik eerst seizoen 3 moet luisteren of dat ik het zo kan volgen?

1u

Alle opmerkingen ▼

Kirsty Padden-Barr

Je hebt zeker seizoen 3 nodig, daar vertellen ze over de moorden en over de (onterechte) veroordeling van Karl Munson.

56m

James Goldsmith

Je vindt een samenvatting in de reacties, maar het komt erop neer dat Peter en Stephanie Carmichael thuis tijdens een valentijnsdiner (kaarsen, bloemen op tafel, de hele shit) met een vleesmes zijn neergestoken. De politie heeft een dakloze opgepakt die in een nabijgelegen schuur lag te slapen, en die arme vent heeft vijftien jaar gekregen. Toen hij er ongeveer zes jaar op had zitten, is hij overleden aan leverfalen.

54m

Kirsty Padden-Barr

Zeven.

50m

James Goldsmith

Ik zei ongeveer.

45m

Simona Macleod

Super, dank je. Waarom is Munson uiteindelijk vrijgesproken?

44m

Kirsty Padden-Barr

Dat is letterlijk allemaal te horen in seizoen 3.

42m

James Goldsmith

De getuige die hem er in de line-up had uitgepikt zei dat ze onder druk was gezet en het DNA-bewijs had nooit toegelaten mogen worden omdat de agent die Munson had gearresteerd net in dat huis was geweest.

38m

Kirsty Padden-Barr

Dat heet kruisbesmetting.

37m

James Goldsmith

Let niet op inspecteur Padden-Barr @Simona Macleod. Seizoen 4 begint bij de postume vrijspraak. De politie heeft op de plaats delict allerlei bewijsmateriaal over het hoofd gezien. Er was bijvoorbeeld een zeshoekig hangertje verdwenen, weet je nog – dat vertelden ze aan het eind van seizoen 3. Munson had het niet en hij had ook geen tijd om het te verpatsen.

33m

Simona Macleod

Dank voor de info. Ik ga luisteren!

21m

Eerder verschenen van Clare Mackintosh:

Mea Culpa

Ik zie jou

Valse hoop

Een onmogelijke keuze

Gegijzeld

Rechercheur Morgan-serie

Het laatste feest

Het leugenspel

Eerste druk februari 2026

Dit is het derde deel in de Rechercheur Morgan-serie

Oorspronkelijke titel *Other People's Houses*

Oorspronkelijke uitgever Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group

Copyright © Clare Mackintosh Ltd, 2025

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Vanja Walsmit en Janne-Meije van Rijn

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagbeeld © Shutterstock en Getty Images

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 8019 4

ISBN e-book 978 90 261 8020 0

ISBN luisterboek 978 90 261 8021 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.